

Zbogom stari časi?

Že leto in pol živimo v izrednih razmerah, ki so enkrat malo manj izredne in drugič malo bolj izredne. Včasih se že v pogovoru s kom šalim, da smo se tako navadili na izredne razmere, da bi bila kar škoda, če bi jih sedaj ukinili. Na žalost se izredne razmere poznajo tudi v naših cerkvah. Nekaj časa smo imeli številčne omejitve, sedaj pa imamo omejitve glede na izpolnjevanje pogojev PCT (prebolel, cepljen, testiran). Vsaka nova omejitev nam odnese kakšnega vernika. Nekateri se ob sprostitev omejitev vrnejo, kakšen tudi ne. Zakorakali smo v novo pastoralno in katehetsko leto, ki nas bo težko presenetilo s kakšnimi nepričakovanimi okrepi. V 6. poglavju Pavlovega

pisma Efežanom najdemo vrstice, ki nam bodo v pomoč pri soočanju z »novimi časi«: »Sicer pa zajemajte moč v Gospodu in sili njegove moči. Nadenite si celotno Božjo bojno opremo, da se boste mogli upirati hudičevim zvijačam. Zato sezite po vsej Božji bojni opremi. Stojte torej prepasani okoli ledij z resnico, oblečeni v oklep pravičnosti in z nogami, obutimi v pripravljenost za oznanjevanje evangelija miru. Predvsem pa vzemite ščit vere; z njim boste mogli pogasiti vse ognjene puščice hudega. Vzemite tudi čelado odrešenja in meč Duha, kar je Božja beseda« (Ef 6,10-11.13a.14-17). Pred nami so novi časi in novi izzivi, vse to pa bomo zmogli povezani z Gospodom in opremljeni z Božjo bojno opremo.

*župnik Grega*



# DRAGI BRALCI, DRAGI SOŽUPLJANI!

Hvala za rešene ankete! Hvala za številne pohvale in spodbudne besede.

Zanimivo je slišati vsa mnenja o posameznih rubrikah in drugih značilnostih in lepo je bilo videti, kako različna so si: nekaj zanima nekoga, drug pa najraje poseže prav po nasprotnem. Tako najde vsak članek svoje zagrete bralce.

To priložnost bi pa rad izkoristil tudi za vabilo in spodbudo k prispevanju člankov. To je bil tudi posredni, a pomembnejši cilj ankete. Vrtnice niso profesionalni časopis, ne pišemo jih šolani in plačani novinarji in tudi jaz konec koncev nisem nikakršen pravi urednik, ampak zgolj zbiratelj člankov in spodbujevalec k pisanju. Vrtnice so župnijsko glasilo, za katerega smo vsi enako odgovorni in imamo enako pravico prispevati svoje misli. Če kdo, je urednik župnik in on lahko odredi, da nekaj ni ali je za objavo. Tudi teme člankov so pač takšne, kakršne so blizu tistim, ki zberejo voljo in nekaj napišejo. Tako lahko le spodbudim, da za vaše priljubljene tematike predvsem sami prispevate besedila. Vsakomur je jasno, da kot farno glasilo stremimo k župnijskim in verskim vsebinam, ampak od tega dejstva do številnih originalnih člankov v vsakokratni številki je pa dolga pot, na katero je povabljen prav vsak. Vsebinsko spreminjanje

Vrtnic se pravzaprav začne pa tudi konča za tvojo in mojo pisalno mizo.

Hvala vsem, ki že več let redno prispevate, hvala vsem, ki to z veseljem in odprtostjo sprejemate. S tem na svoj način gradimo našo župnijsko občestvo in delamo življenje v kodeljevski župniji lepše.

*Urban Marinko*

## KAJ PA VI BERETE?

Zorko Simčič, pesnik, pisatelj, dramatik, esejist in publicist, bo 19. novembra dopolnil častitljivih 100 let.

Njegovo ime in njegovo delo sta bila v bivši državi zamolčana. Danes sodi njegovo literarno ustvarjanje v kanon slovenske književnosti 20. stoletja.

Za roman Človek na obeh straneh stene (1957, Buenos Aires), ki je eno temeljnih del slovenske modernistične literature in največji roman slovenskega zdomstva, je po padcu komunističnega režima leta 1993 prejel nagrado Prešernovega sklada.

Njegov roman Poslednji deseti bratje pa bo verjetno obveljal za osrednje delo slovenske emigracije. Rokopis je brusil kar tri desetletja. Roman je napisal kot emigrant v Buenos Airesu in ga nato obdelal po vrnitvi v domovino, kamor se je vrnil po osamosvojitvi Slovenije.

---

Leta 2019 je v obsežni knjigi intervjujev Dohojene stopinje s Francetom Pibernikom razgrnil svoje ustvarjalno bogato življenje. Njegova avtobiografija se bere kot leksikon zdomstva.

Vabljeni k branju Simčičevih del.

*Amalija Lazar Bevc*

## TVEGAN POSKUS

Ko vera še ni bila dolgočasna: zgodovina puščavništva

Kaj me spodbudi k branju točno določene knjige? Malo naslov, malo platnica, še najbolj avtor ... In pri tej knjigi prvi dve stvari ne dajeta posebnega vtisa, avtor pa mi je bil tudi popolnoma neznan. Na srečo me je pritegnil drugi del naslova, ki sicer ne zveni posebej zabavno, a me je (kot zgodovinarja) pač zanimalo kaj več o tem. Na srečo - saj je knjiga zelo lepo berljiva, poučna in celo smešna. Pa ne ceneno komična, ampak tako, premišljeno ironična. Prevedel jo je iz nemščine naš sedanji nadškof - leta 2004, ko še ni bil nadškof, si je to verjetno lažje privoščil; danes ne bi imel časa, pa še kdo bi mu težil, da knjiga ne pritiče taki resni funkciji. Dovolj uvodnega besedičenja, sledi kratek oris vsebine.

V knjigi spoznamo začetke puščavništva in meništva preko

treh ustanoviteljev novih smeri puščavništva ter njihovih bistveno različnih pristopov, ki jih avtor skrajno zabavno predstavlja. Pri tem vleče vzporednice s sodobnim svetom, daje namige na sodobno znanost in tudi pop kulturo in iz njih razlaga »resne stvari« iz 3., 4. in 5. stoletja. Prva osebnost, ki še danes buri domišljijo in krasi oltarje nekaterih cerkva je seveda Anton - svetla zvezda puščave, kakor ga okliče. Izvemo, da mu v puščavi ni bilo tako zelo slabo, kako so se kraji, kjer je živel spremenili in da od puščave ni ostalo kaj veliko - že v njegovem življenju, ko je zaslovel, so se v bližini naselili tudi drugi njegovi posnemovalci, torej, puščavniki. Mnogo teh je bilo pravzaprav nekakšnih razbojnikov, na prvem mestu pa so bili seveda ubežniki od davkov. »Ni davkov, ni skrbi,« modruje avtor. Lahko se vprašamo ali je tako puščavništvo danes še mogoče? Davkom se ni mogoče več izogniti (razen v davčnih oazah, ki pa so že v besedni igri nasprotje puščave), pa še kaj drugega se je spremenilo od takrat ... Kakor koli, v zgodbo o Antonu so vpletene še druge pomembne cerkvene osebe tistega časa (Origen, Atanazij) in postavljene v razmerje do puščavništva.

Najvplivnejši puščavnik - čeprav ga danes skoraj nihče ne pozna - je bil Pahomij. Ta rimski vojak iz Egipta je osnoval prvi samostan. Če ne bi bilo njega, ne bi bilo prvih

puščavskih samostanov, potem ne bi bilo sv. Benedikta (zavetnika Evrope), ki je zarisal smernice za splošno kulturo srednjega veka, potem ne bi bilo Clunya in romanj v Kompostelo, ne bi bilo Frančiška Asiškega, dominikancev, jezuitov, karmeličanov in ne nazadnje tudi salezijancev. Seveda bi s tem odpadle tudi vse ženske redovne oblike, ki jih je še bistveno več. (En izmed relativno cenениh vicev - pod nivojem knjige, ki jo opisujem, se razume - pravi, da še Bog ne ve koliko je ženskih redov. Kajti par ženskih preprirov pa imamo ... ) Seveda je ta prikaz pretiran, a vendar, Pahomij je bil prvi, ki si je zamislil, da bi več ljudi skupaj skušali doseči »puščavo«. Torej, ločenost od sveta zavoljo posvečenosti Bogu. Saj, gre pravzaprav za nekakšen paradoks ... Skupaj v samoto. Ampak ne kot skavti ali taborniki, kjer jih je skupaj več zaradi boljših možnosti za preživetje v divjini (danes je njihov program malo manj drastičen), ampak, ker se s stalnim opominjanjem, in tudi najedanjem, človek bolj intenzivno poboljšuje. To pa je na nek način že samo po sebi obračanje k Bogu ... Skratka, skupnost, da ima človek vsaj manj možnosti, da se prehitro sprijazni z vsemi svojimi omejitvami, saj ga nekdo neprestano skuša poboljšati. (Seveda, so plusi in minusi, kratkoročno lahko včasih izgleda kot, da je slednjih več, a dolgoročno je precej varno trditi,

da plusi vseeno pretehtajo.) Torej, če je Antonov ideal klasičnega puščavništva, da Bog govori vsakemu posebej, je Pahomijeva ugotovitev sledeča: Samota je potrebna, a ker je biti resnično sam precej nevarno, je morda bolje, da smo v samoti skupaj pod določenimi pravili. Torej, še enkrat: Pahomij, bivši rimski vojak postavi stroga pravila, ki so osnova za vsa redovna pravila vse do danes.

Tretjemu puščavniku pa bi dandanes rekli ekshibicionist. Njegova puščava je bila v razkazovanju sebe vsem. Avtor napove, da je to nekakšna prihodnost meništva. In če pomislimo na facebook profile škofov, redovnikov in redovnic, papežev twitter, razne instagrame; pa kako dobro se je na odru znašel sv. Janez Pavel II. in kako imajo ljudje oddaljeni od Cerkve ter mediji radi Frančiška ... Treba je znati izbrati prave besede za socialna omrežja, treba je znati biti pod žarometi. Kakor koli, puščoba - čeprav nisem puščavnik - kakršen sem, menim, da je pisec knjige s to napovedjo zgrešil; pa saj bi tako rekel tudi on, to je napovedal zgolj za hec, da je lahko ironično pogledal na stanje danes. Skratka, tretji mojster puščave: Simeon Stilit. Zakaj stilit? Ker je cela leta stal na stebru in bil ljudem za zgled. In potem je dobil posnemovalce ... Sem se potrudil v tem orisu, da sem malo nakazal vsebino knjige, pa hkrati skoraj nič povedal. (Precej

neobičajen namen članka, bi rekel.)

Zgodovina je nadvse pestra stvar (poleg tega, da je učiteljica modrosti). Žal se zdi, da je naloga osnovne in srednje šole takšen uvid v kali zatreti. In rekel bi, da večinoma to doseže zelo uspešno. Ne glede na ta neobetaven sklep (ali pa morda prav zaradi njega?) vas vse spodbujam: izposodite si knjigo v knjižnici (naslov je zapisan zgoraj v podnaslovu članka). V Mestni knjižnici v Mostah jo imajo, v Novih Poljanah pa ne - sem preveril. Pa tudi jaz jo bom z veseljem posodil, da se mi ne praši doma; na nek način bo taka izposoja tudi subtilna pohvala tu zapisanega, tako da - res brez problema, in z upoštevanjem priporočil NIJZ, med več izposojami, bo knjiga čakala na samem. Se ve, pričakujem namreč dolgo vrsto.

Namesto sklepa, oz. ker sem to besedo že večkrat uporabil, poslednja vzporednica: avtor knjige Hans Conrad Zander se s strani na stran šali tudi na svoj račun - bil je namreč redovnik, a je nato izstopil - in piše živahno, nekako pogovorno. Verjetno je presodil, da edino tako lahko z besedami navdahne Duha, ki je v ozadju tveganega poskusa puščavništva. In zato tudi tvegan poskus tule: slogu knjige sem skušal slediti, a ga nisem tako večč, zato mi, prosim, oprostite malce nametane stavčne strukture. In seveda, tvegajte poskus z branjem predstavljene knjige.

*Rok Kastelic*

## ZGODBA O FRANZU KAFKI

Ko je bil star 40 let, se je znameniti pisec novel in krajših zgodb

Franz Kafka (1883-1924), ki se nikoli ni poročil ali imel otrok,

sprehajal v berlinskem parku Steglitz, kjer je zagledal deklico, ki je neutolažljivo jokala, ker je izgubila svojo najljubšo igračo - punčko.

Kafka se je odločil pomagati in skupaj sta iskala punčko, ampak neuspešno. Pisatelj ji je obljubil, da bo naslednji dan ponovno prišel in bosta spet poskusila.

Tudi naslednji dan nista našla igrače in deklica je bila izjemno razočarana, takrat pa ji je Kafka dal pismo, ki naj bi ga napisala „punčka“. V pismu je pisalo: „Prosim te, ne jokaj. Odšla sem na potovanje po svetu in pošljala ti bom pisma o svojih pustolovščinah.“

Tako se je začela zgodba, ki je trajala skoraj do konca Kafkinega življenja.

Kadar koli sta se deklica in Kafka srečala, ji je pisatelj bral pisma od njene punčke, v njih pa je bilo obilo zanimivih zgodb, kar je

deklico neizmerno navduševalo. Na koncu ji je Kafka prebral pismo, ki je govorilo o tem, da se je punčka vrnila v Berlin, in po prebranem pismu ji je dal igračo, ki jo je kupil v trgovini. „Ampak tole ni moja punčka!“ je reagirala deklica. V tistem trenutku ji je Kafka dal še eno pismo, v katerem je pisalo: „Moja potovanja so me spremenila.“ Deklica je objela punčko, in se vesela odpravila domov.

Leto pozneje je Kafka umrl.

Mnogo pozneje je deklica, sedaj odrasla oseba, v punčki na skritem mestu našla sporočilce s podpisom pisatelja: „Vsako stvar, ki jo ljubimo, bomo verjetno tudi izgubili, ampak na koncu se bo ljubezen v drugi obliki vedno vrnila.“

*Miran Rebrec*

## MOJ POGLED NA DOGAJANJE OKOLI OKROŽNICE VARUHI TRADICIJE

Na trenja okoli nazorov o tradiciji in spremembah znotraj Cerkve nisem bil nikoli kaj prida pozoren. Ko pa so se zadeve s papeževim odlokom julija zaostriale, oziroma je zgolj prišlo v javnost, kako ostre so že dlje časa, pa sem se zamislil nad tem, kakšen je moj odnos do tradicije. V teh nekaj mislih, ki jih bom zapisal, se nikakor nočem politično angažirati, saj se k temu res ne počutim ne podkovan, ne poklican, in sploh nimam nikakršnega veselja komu kaj očitati. Gre torej za osebna razmišljanja, ki jih delim s sožupljani.

Če bi bil ta članek namenjen kam drugam, bi ga začel z obsežnim opisovanjem mojega odnosa do tradicije, kulturnega izročila in tako dalje. Kot redni pisec v domačem župnijskem glasilu pa se nadejam, da je bralec že kdaj prišel v stik s kakšnim tovrstnim mojim pisanjem in mu tako prihranim mnogokrano ponavljanje. Skratka, sem mnenja, da sem s preteklimi zapisi dovolj dobro orisal svojo močno spoštovanje do tradicije. Sploh s starejšimi zapisi, ko sem kot nadušen mlad človek ne tako redko zajadral v skrajno tradinionalistične

vode. Vednar je čas tekel in izkusil sem marsikaj, moj pogled pa se je razširil in obogatil. Tako naposled le nisem postal fanatik. Zakaj?

Ker nisem glasbeni teoretik, ki lahko našteje svoje objektivne resnice v nedotakljivem znanstvenem članku, ampak sem praktični poustvajravec živih trenutkov, ki vsak dan znova skozi svoje delo iskreno samovrednoti svojo osebnost ter išče pot k človečnosti. Ta način študija in dela, ki je skozi leta postal način bivanja in razmišljanja je najbrž razlog, da tudi na verskem področju nisem postal častilec starih obredij in izročil kot takih (čeprav jih, kot menim, da je bralcu znano, neizmereno cenim), ampak nekdo, ki se jih, po svojih močeh pač, trudi udeleževati v praktičnem življenju, v vsakem konkretnem trenutku in odnosu posebej, po meri srca.

Eno izmed spoznanj, ki me je spremljalo na poti, je, da je odnos postmodernega človeka do izročila pretiran: izrojen in nepristen. In tu smo že pri osrednji temi članka: tradicionalne skupnosti namreč pogosto vidim kot skrajni produkt prav tega, proti čemur se tako borijo: modernizma in njegove posledice, postmodernizma. Današnji človek se zgodovinskega trenutka zaveda mnogo stvarneje, kot kadar koli v zgodovini. Koliko časa pa obstaja spomeniško varstvo? Še ne tako dolgo nazaj se je pač vaško cerkvico, ko ni več odgovarjala potebam, preprosto

prilagodilo: stare črvice klopi so zažgali in postavili nove; gotško obokano ladjo so podrli in postavili večjo, banjasto obokano, odvečni material pa preprosto porabili za gradnjo bližnjega hleva; ko so potrebovali svetlobo, so romansko slikarijo prebili in napravili okno; in ko so zidali novo cerkev, so jo pač naredili, kot se jo je v tistem trenutku delalo. Ni me sicer bilo tam, a ko danes obiščem kako staro cerkev in gledam samoumevno preprostost njenih zidav in predelav, si težko predstavljam godrnjanje v smislu: »Joj, sedaj pa ima prostor samo 30% romanike! Kam gre čas, vse se bo pokvarilo! Čisto smo se pomodernili in postali mlačni, samo sledimo toku družbe, namesto da bi stali trdno tam, kjer so že naši dedje in njih očeti.« (Parafraziram seveda fraze današnjih tradicionalnih struj.) Še dobro, da je bilo tako: šel je romanski izraz, pa je prišel gotski, s svojim bogastvom, pa je tudi ta preminil, in je prišel barok, s enako dragocenim izrazom. Seveda, lahko ugovarjamo, da je vsak organsko rasel iz drugega itd. ampak realno najbrž ni bilo tam nobenega moralista, ki bi žugal s prstom in meril procente, ter malikoval staro formo kot tako. Če pa je bil, pa hvala Bogu, da je bil preglashašen in pozabljen iz toka zgodovine. Ne toliko da bi bili mi oropani za silno kulturno bogastvo, ampak bi predvsem takratni ljudje ostali brez odgovora na njim aktualna vprašanja in probleme.

Še bolj imam tak vtis kar se tiče prvih krščanskih skupnosti. Saj vemo, koliko časa je trajalo, preden so bili zapisani prvi evangeliji, koliko šele do prvih cerkveno-pravnih odločb. Evangelij se je živel, bil je predvsem novica o življenju, ki je šla od ust do ust, od srca do srca. Koliko spontanosti lahko zasledimo v apostolskih delih, koliko iskrene odprtosti do novega, kako malo strahu, ki navdaja današnje tradicionaliste. Če kdo, so bili prav oni liberalni uporniki proti rigidnim judovskim formalnostim.

Pa saj srečamo vsak dan mnogo ljudi: ali se nas ne dotaknejo najbolj tisti, ki imajo v sebi toliko srca, da se ne bojijo soočiti z vsakim trenutkom po njegovi lastni meri? In obratno, ali ne začutimo pri tistih, ki se krčevito oklenjajo morale, vrednot, načel in tradicije nekakšnega globokega strahu pred soočenjem z otopelostjo lastnega srca. Ali ni bil tak Jezus v primerjavi s farizeji? Prešuštnico je zavaroval, prodajalce pa z vrvjo izgnal; mladeniču polnemu bleščečih vrednot je zabrusil: »Kaj mi praviš, da sem dober,« ribiče (ki niso bili najbrž nič manj vulgarni, kot so današnji) pa je povabil za najtesnejše sodelavce. Učencem je dovolil, da robutajo pšenico, ker so pač bili lačni, tako ali tako pa se je požvižgal na nedeljo, saj ni človek za njo, ampak obratno. Avguštin je vse to nekako strnil in ugotovil: ljubi in delaj, kar hočeš.

Iz pravkar zapisanih besed bi lahko sodili, da sem pravi permisivni anarhist ali pa sebični hedonist, ki svoje koristi ali pa užitke poskuša moralno opravičiti. Prav nasprotno pa bi lahko iz kakšnega drugega mojega pisanja sklepali, da sem zagrenjen tradicionalist s kamnom na mestu srca. Kje pa je resnica?..

Čeprav sem mlad, sem (vsaj v glasbenem smislu) že mariskaj doživel in vem, kako resnično krhka je meja, da se stvar na eni strani zaradi preohlapno zastavljene discipline razbohota v prostaško orgijo, na drugi strani pa sem na žalost doživel tudi, kako hitro se fanatično oklepanje načel v smislu zvestobe do dela in podobnih krilatic izpridi v suho in plitko, a še kako arogantno izvedbo, polno izključevalne zavesti. Vem tudi, kakšen pretanjen napor in voljo zahteva uspešno krmarjenje med obema poloma. Videl sem, da to zares ne pride samo od sebe, da tisti, ki se samo prepusti, prej ko slej nevede pristane v eni ali drugi skrajnosti. In vem, kako malo je tistih, ki jim uspe ostati človeški, ter kako srčni ljudje so to.

Želel bi si torej le to, da se reševanja takšnih vprašanj ne bi lotevalo s tako velikimi potezami, polnimi oblastnosti in vednosti. Čeprav so to mikavne teme za mlade gorečneže na obeh mnenjskih straneh (in prav je tako!, lepo je, če se zdi mladim zanimivo in pomembno razpravljati o teh



temah, hvala Bogu!), bi od odraslih, zrelih osebnosti pričakoval več ponotranjenega razumevanja, da so odgovori mnogo preveč krhki, da bi se jih lahko obešalo na veliki zvon, še manj pa uporabljalo za bojne vzklike. Seveda je izražanje ekstremnih mnenj mikavno, saj so prepričljiva, udarna, močno potegnejo, ampak do resnično boljše skupnosti lahko privede samo tankočuten in odprt pogled na svet. Zgled za to je na primer naša farna zavetnica, med mnogimi. Takšen človek seveda ne bo velik politični voditelj, ne bo vithel fane vrh barikade, a njegovo življenje bo polno tihe sreče in bo s tem dragocenim darom blagoslavljal vsakogar v svoji bližini.

Hvala Bogu za takšne ljudi, tudi moje življenje jih je polno.

*Urban Marinko*

## SREČANJE V STRŽIŠČU

Ker so razmere dovoljevale, smo se lahko mladi tudi letos odpravili v Stržišče; v umirjeno vasico pod pobočjem Črne prsti, kjer nas z odprtimi rokami sprejmejo nekaterim že dobro poznani duhovniki in se nato za en teden vsi skupaj prepustimo Svetemu Duhu. Letos smo našo vero in odnose poglobljali ob prvi izmed tem v sklopu tednov duhovnosti v Stržišču, ki jih je začrtal Vinko Kopal. Rdeča

nit tega tedna je torej bilo srečanje. Razmišljali smo o srečanjih v naravi, z ljudmi, z Bogom in s sabo, pa tudi o nesrečanjih je tekla beseda. Vso našo teorijo smo iskali v resničnih življenjskih primerih, tako naših kot tudi tujih - letos predvsem v življenju bl. Chiare Corbelle Petrillo, katere življenjska zgodba je malo krajša, a zato prav nič lažja in manj sveta. Močan zgled mladim kot tudi starejšim.

Tedna pa si zagotovo ne bomo zapomnili le po vseh pogovorih in novih spoznanjih, ampak tudi po mnogih drugih stvareh. Med novosti se gotovo šteje na prvem mestu celonočna adoracija, ki se je izkazala za nekaj zelo lepega in močnega za vsakega posebej. Tudi začetek vigilije ni potekal pred pokopališčem, ampak na cesti proti Kalu, kjer teče potok in smo tako blagoslov vode doživeli ob živi vodi. Kal pa ni bil pomemben le zaradi blagoslova vode, ampak tudi zaradi gostoljubnosti, s katero se je izkazal. Letos še prav posebno, saj smo bili poslušalci na njihovem prvem Kalarskem večeru, kjer se nam je predstavil godalni kvartet Nova in nas z lahkotno ljudsko glasbo popeljal okoli sveta, v vas pa prinesel malo življenja; Kal namreč nima nobenega stalnega prebivalca. Stvar je bila vsekakor vredna pohvale in upamo, da se naslednje leto spet vidimo.

Pestro pa ni bilo le dogajanje, pač pa tudi udeleženci, ki nas je

bilo letos nekaj nad 40, kar je za zadnja leta Stržišča veliko. Naš starostni razpon je bil zanimiv, a nas to ni motilo in smo se dobro razumeli, tako starejši osnovnošolci kot mlajši študentje. Prihajali pa smo iz vseh koncev Slovenije: Prekmurje, Jezersko, Idrija, Selška in Poljanska dolina, Vipava z okolico, Novo mesto, Kranj in seveda tudi iz Ljubljane. Najbolj poseben udeleženec pa je bila naša hrčica Linda. S psom naše kuharice sta se odlično razumela!

Hvaležna sem za preživet teden, za vse stare in nove prijatelje, s katerimi smo delili razmišljanja, za duhovnike, ki nas odprtih rok vedno čakajo, nas spodbujajo pri razmišljanjih in so pripravljene sodelovati z našimi novitetami. Predvsem pa sem hvaležna za mir, v katerem nam Bog še posebno govori.

*Ana Marinko*

## MINISTRANTSKI VIKEND

V petek, 17. 9. se je skupina petih ministrantov odpravila na ministrantski vikend v Marijanišče v Veržeju. Ministrantski vikend je bil namenjen predvsem druženju. Spali smo v bungalovih, vse obroke pa smo jedli v hotelu zraven. Tja smo prišli kar pozno. Zato smo si prvi dan zvečer ogledali film in s tem začeli našo vikend avanturo.

V soboto smo po zajtrku odšli s kolesi malo po veržejski okolici. Kolesa smo si izposodili v Marijanišču. Na poti smo se tudi zapeljali čez reko Muro z brodom. Ko smo prišli nazaj smo pojedli kosilo. Po kosilu smo šli peš v terme Banovci, kjer smo se kopali do večera. Po večerji smo se igrali krajo zastavic in nato šli spat. V nedeljo smo pojedli zajtrk in imeli sv. mašo. Po maši smo spakirali stvari, nato pa šli v igralnico, kjer smo se igrali biljard, namizni tenis in namizni nogomet vse do kosila. Nato smo se odpeljali še na stolp Vinarium, od koder je bil čudovit razgled. Od tam smo se odpeljali domov.

Ministrantski vikend je bil res super! Župnik Grega, hvala!

*Miha Marinko*

# STIČNA MLADIH 2021

Letošnja Stična mladih z geslom »Utrdi moje korake« je bila 40. zapored. Ker je to festival mladih, predvsem pa mladih kristjanov, ki pokažejo svetu vsaj enkrat na leto, da v Sloveniji jih pa še nekaj je, se za okroglo obletnico spodobi, da se naredi ultra žurka, ki bo obeležila okrogli jubilej.

Za začetek je bil program malce drugačen kot ponavadi. Organizatorji so se odločili, da bo festival potekal cel dan, od 10.00 do 22.00. Prav tako je bil oder in glavno dogajanje na travniku in ne več v atriju stiške opatije. Tam je bilo namreč več prostora tudi zaradi epidemioloških omejitev. Dan smo začeli s slovesno mašo, kjer je igral bend in orkester. Ne bi izgubljala besed, razen tega, da smo morali vstopno pesem celo ponoviti trikrat in še prvi dve kitici četrtič, da so se vsi duhovniki zvrstili pred oltar. Tako dolgo je trajalo tudi zato, ker iz neznanega razloga duhovniki niso želeli (niso mogli/niso znali - kdo bi vedel?) stopiti do oltarja, čeprav smo že začeli peti in igrati in smo enkrat prepeli celo pesem. Po maši je sledilo kosilo in dva termina delavnic po uro in pol. Če koga nobena od tematik ni nagovorila (lahko bi recimo поблиžje spoznali kralja Davida in njegove psalme, ali pa gregorijanski koral in misijonarski program Pota

ipd.), je bilo poskrbljeno tudi za vandravce. Stojnice, dobro založene z reklamnim in propagandnim materialom za razna gibanja, skupine in pobude v Cerkvi, ki bi zanimale in pritegnile mlade, so bile redko osamljene. Jaz sem se znašla na stojnici Jezuitskega kolegija, kjer sem predstavljala Žive kamne, skupino, ki se zbira pri sv. Jožefu, družji pa nas predvsem zanimanje za teologijo, umetnostno zgodovino in poznavanje Svetega pisma. Predstavili pa so se tudi skavti, razni študentski in dijaški domovi, YoungCaritas (mlada Karitas), Zavod Iskreni in še bi lahko naštevali. Obiskali smo lahko tudi policiste in vojake, se zadržali pred Najsvetejšim, spremljali športni turnir ali pa se enostavno na vsakih deset korakov veselo nasmehnili in pozdravili s prijatelji, ki jih že predolgo nismo videli. Zvečer je bila za vse organizirana večerja, saj smo bili po celem dnevu že kar sestradani.

Potem pa je sledil najlepši del dneva, vsaj meni je bil najbolj všeč. Na travniku pred odrom so (verjetno) nadobudni skavti postavili dva ogenjčka, da smo se lahko malo pogreli v hladnih večernih temperaturah. Ob četrta na osem pa se je začel slavni slavlilni večer, kjer so nastopile skupine ritmično-duhovne glasbe - Svetnik, Abend in Stična bend skupaj z orkestrom in zborom. Vzdušje je bilo res fantastično. Čeprav sem morala

večino nastopa spremljati od strani, iz šotora za nastopajoče, je bilo res vznemirljivo gledati množico mladih pred odrom in poslušati, kako pojejo skupaj z bandom (in vzklikajo »kdor ne skače, ni Slovinc« med premori, ker so naši odbojkarji zmagali tekmo:). Lepo je vedeti, da nisi sam, in da nas povezuje On. Ko pa sem skupaj z zborom in orkestrom še stala na odru in prepevala skupaj s celo Stično mladih, je bil občutek še desetkrat bolj neverjeten. Slavljenje tisočev. Amen.

Baje se za naslednje leto spet obeta podoben program, tako da vabljeni vsi, ki bi to mladostno energijo radi doživeli vsaj (še) enkrat.

*Iva Bevc*

## »UTRDI MOJE KORAKE«

Letos smo mladi iz Kodeljevega na malo drugačen način sodelovali pri festivalu Stična mladih. Kljub vsem trenutnim ukrepom se nas je okoli 2000 mladih zbralo na posesti cistercijanskega samostana in skupaj praznovalo jubilejno 40. Stično mladih. Letošnje geslo, ki je povezovalo celotno dogajanje, se je glasilo: Utrdi moje korake.

Običajno smo bili naprošeni, da prodajamo vozovnice za vlak, letos pa smo nekateri igrali v priložnostnem orkestru, drugi pa

zavzeto prepevali v zboru. Dan smo začeli s skupno sveto mašo, kjer smo sodelovali z orkestrom in zborom. Sama lahko rečem, da je bilo vzdušje v orkestru res prijetno, prav tako mislim, da so se organizatorji potrudili tudi za dobro razpoloženje med pevci. Izkušnja sodelovanja pri taki maši je enkratna. Kljub nekaterim zapletom, ki so se zgodili, se naše razpoloženje ni spremenilo.

Po maši smo se odpravili na skupno kosilo in potem na delavnice ter ves ostali pripravljen program.

Delavnice so obsegale veliko različnih področij; predstavitev prostovoljskih programov, malo bolj tehnološko, pa pevsko, duhovno in pričevalsko naravnane delavnice ... Poleg tega je bila ves dan na voljo spoved in adoracija.

Po večerji, ki je bila pripravljena za vse udeležence, je sledil še zaključni koncert. V sklopu praznovanja sta na njem nastopila bend Svetnik in ABEND, njima pa je sledil še Stična bend. Za zaključek se je bendu priključil še orkester in zbor, in tako smo skupaj zaključili ta čudovit dan. Polni navdušenja in novega zagona smo se z utrjenimi in rahlo utrujenimi koraki odpravili domov.

*Ana Marinko*

## IZLETNIK ZA SLADOKUSCE IV.

Vabljeni v Solčavo! Že ob prihodu sva se poučila o izgovarjavi kraja. Domačinka je iz obupa napisala kar diplomsko nalogo iz izgovarjave rodnega kraja; tokrat je elkanje dovoljeno! Solčava torej izgovorimo tako kot piše: Solčava in ne Součava. Domači rečejo nekaj v smislu Soutčava. Solčavski konci se mi zdijo taka žepna izdaja počitnic. Vsega po malo in obvladljivo v nekaj dneh, da v miru vidiš 'kar je treba videti'. Seveda je obvezen obisk Logarske doline s slapom Rinka, ki je najvišji slap v Sloveniji in ostalimi prijetnimi koticiki. Na začetku doline je potrebno za vstop z avtom plačati. Možno je parkirati tudi tam, a je za peš kar malo dolga, s kolesom pa je super! Dolina, ki je dolga 7 km, te prijazno sprejme v svoje mirno zavetje. Naslednji dan je bil v načrtu vzpon na Ólševo. Iz centra Solčave se po strmi cesti vzpenjaš dokler ne prideš do čudovitega panoramskega pogleda. Cesta je najprej asfaltna, vmes makadamska in potem spet malo asfaltna in zelo strma, zato sva bila vesela, da se nisva odločila za kolesa. Pod najvišje ležečo turistično kmetijo z nastanitvijo v Sloveniji (Kmetija Rogar) sva parkirala avto in se podala proti Ólševi, po Medvedovi poti, ki pripelje do Potočke zijavke. Pot najprej vodi skozi gozd po široki

gozdni cesti in ni zahtevna. Nato se začne nekoliko vzpenjati, se zoži in postane bolj zanimiva. Do Potočke zijavke je dobro uro hoda, od tam pa še približno ura in pol do vrha Ólševe. Potočka zijavka je 115 m dolga in 40 m široka jama, ki je služila kot bivališče jamskemu medvedu in ledenodobnim lovcem 40.000 let nazaj. Za vstop je dobro imeti kakšno svetilko. Pot nas mimo jame vodi naprej proti Ólševi, najprej po nekaj klinih, nato pa po ozki poti proti vrhu, kjer se razprostre čudovit pogled na Kamniško-Savinjske Alpe in vse 3 doline ter Raduho na levi. Ob povratku na parkirišče lahko z avtom pot nadaljujemo po Panoramski cesti, ki nudi res veličasten razgled celo pot, se vmes ustavimo pri izviru kisle vode, ki si jo lahko v neomejenih količinah vzamete domov, če vam je tako dobra, da bi si jo res želeli, nato pa pridemo na glavno cesto pod Pavličevim sedlom, ki pa je že meja z Avstrijo in se spustimo nazaj do Solčave ter sklenemo krog. Nujen je še obisk Matkovega kota, ki mu pritiče vzpon do Matkovega škafa, ki je naravna znamenitost. »To je kraterju podoben snežni kotel, kjer voda spomladi v rahlem slapu pada v debelo snežišče, ki ga pozimi napolnijo plazovi in tako v sneg izdolbe luknjo v obliki škafa.« Sliši se zanimivo, kajne? Če si ga želite ogledati je najbolje priti med aprilom in junijem (seveda z ustrežno opremo). Midva sva bila

že prepozna in se ga je večina že stalila. Celotna pot od izhodišča je dobri 2 uri in gre najprej po suhi strugi in nato v redek gozdiček, nadaljuje pa se po šodru in skalovju kjer prav zares živijo gamsi (in je zato nekoliko bolj zahtevna)! Na koncu je nekaj klinov kjer sem spustila sidro in počakala. Tako da pravzaprav nisem videla niti ostankov Škafa. Nazaj grede pa sva krenila kar naravnost dol med skalami in se preizkusila v vlogi gamsov. Po suhi strugi sva tako prišla do avta. Kam pa zdaj? Na Matkovo kmetijo! Cela Solčava ve, da imajo Matki po novem sladoled. Bolj ali manj imajo samo še koze in zato raznotere izdelke iz kozjega mleka, tudi sladoled. Na voljo imajo ogromno neobičajnih okusov. Lahko se kosajo s Cacaom :) Čokolada z meto, temna čokolada z malino, vanilija s piškotkom, kava itd. Seveda tudi tokrat nisva šla iz cone udobja. »Ziher je ziher« in sva izbrala jaz piškotek, Urban pa čokolado. Tako sva sklenila najino počitnikovanje v Zgornji Savinjski Dolini.

*Manca Marinko*



## PRAVLJICA O STEKLEM POLŽU

Vedno sem si predstavljala, da je bil ta polž steklen. In, ker je bil steklen, ga je bilo strah, da se bo razbil. Zato je hodil po svetu zelo zelo previdno. Imel je trobljo in z njo je trobil, da so ga vsi slišali, kajti če bi ga kdo pohodil, bi od njega ostal samo kup črepinj. Od strahu pred tem ni spal ne podnevi in ne ponoči. Bil je že tako utrujen, da je skoraj zaspal na obisku pri babici. Takrat ga je srečala sosedova teta. Bil ji je zelo všeč in želela ga je imeti v svoji vitrini s kristalnimi kozarci. Obljubila mu je list solate na dan in popolno varnost. Polž je bil navdušen. končno mir in varnost. Prve dni se je v omari

odlično počutil. Po enem tednu se je še vedno počutil dobro. Po enem mesecu pa mu je že postalo strašansko dolgčas. Sklenil je da bo pobegnil. Ponoči je zrinil hišico skozi špranjo v vratih in se odplazil ven. Ves vesel, da je na svobodi je sklenil, da ne bo več tako pazil na svojo steklovitost. Začel je igrati polžomet (to je polžji nogomet), pa tudi polžodin - polžodon se je šel in vse ostale polžje igre. Njegova steklena hišica je že kar dobro odrgnjena, pa tudi en rožiček mu že manjka. Pa kaj bi za to, važno da je srečen in vesel kot ti.

*Mateja Jakob*

## ISKALNICA

V vsaki povedi poišči eno od naštetih besed, povezanih z našo Terezijo (niso po vrsti!). Skriva se lahko znotraj ene daljše besede, lahko pa tudi v dveh ali treh besedah.

### Primer:

Francija: Naši vrli **Franci, Janez** in Polde so poleti osvojili Triglav.

**Besede:** SAMOSTAN, KARMEL, LILIJA, JETIKA, SESTRE, LJUBITI, ODPOVED, NOVINKA

»Ko se strezniš, se pa vrni!«

Kamorkoli gre, povsod pove, da je edinec.

Sosedje so se odselili, jabolka pa so

pustili neobrana.

Odkar me Lidija ne pogleda več, sem prav slabe volje.

Za praznike ni nikoli preveč petja, zvonov in kadila.

»Na vrtu nimam prostora, a na polju bi ti lahko odstopila eno brazdo.«

Mojca in Samo sta nehala jesti sladkarije.

»Igranje in petje ti kar ležita,« je babica Mici pohvalila vnučka Petra.

*Meta in Rok Kastelic*



Za **SVETI KRST** Vašega otroka se dogovorite z domačim župnikom. Na srečanje prinesete izpisek iz rojstne matične knjige in družinsko knjižico, ki ste jo prejeli ob cerkveni poroki in izjavo o botrstvu. Na srečanju se bomo poglobili v pomen in potek zakramenta svetega krsta, zato so na srečanje vabljeni tudi botri.

**BOTER** pri krstu ali birmi je lahko odrasel in zgleđen katoličan. To pomeni, da je prejel zakramente (krst, spoved, obhajilo, birmo, cerkveno poroko), redno hodi k nedeljski sveti maši in ne živi v izven-zakonski skupnosti.

Za **ZAKRAMENT SVETE POROKE** se oglasite v domači župniji vsaj dva meseca pred poroko, da uredimo predporočni zapisnik. Zanj potrebujete krstno-samski list, ki ga dobite v župniji Vašega krsta in ne sme biti starejši od šestih mesecev. Pred poroko morate opraviti tečaj priprave na zakon (tečaj za zaročence). Na drugem srečanju se pripravimo na potek obreda poroke. Pred poroko je zelo priporočljivo, da oba zaročenca opravita tudi zakrament svete spovedi.

Za **POGREB** Vašega dragega pokojnika se najprej dogovorite na Žalah, potem pa se oglasite v župniji, v kateri je pokojnik živel. S seboj prinesete dokumente o pokojniku, Z župnikom se boste pogovorili o poteku krščanskega pogreba. Ob pogrebu se priporoča, da se za pokojnika darujejo pogrebna sveta maša, sveta maša 7. dan po pogrebu in sveta maša 30. dan po pogrebu. Prav tako se priporoča, da se za pokojnika daruje sveta maša vsaj enkrat letno (na obletnico smrti). Namesto cvetja in sveč na grob lahko darujemo za svete maše, za potrebe cerkve ali druge dobrodelne namene.

**OBHAJILO ZA BOLNIKE** se deli na prve petke v mesecu. Če želite opraviti sveto spoved, prejeti sveto obhajilo ali zakrament **BOLNIŠKEGA MAZILJENJA** na domu pokličite župnika. Prav tako pa se lahko z župnikom dogovorite za reden mesečni obisk na domu.

izdala: **ŽUPNIJA LJUBLJANA - KODELJEVO**

Ob Ljubljani 34, 1000 Ljubljana

odgovarja: Grega Valič, SDB

telefon: 041 261-870

e-pošta: [zupnija.kodeljevo@gmail.com](mailto:zupnija.kodeljevo@gmail.com)

spletna stran: [kodeljevo.donbosko.si](http://kodeljevo.donbosko.si)

oblikoval: Primož Antloga

**ŽUPNIJSKA PISARNA**

Uradne ure so v torek, sredo in četrtek od 14.00 do 15.00 ure in vsak dan po sveti maši. Po dogovoru se lahko oglasite tudi izven uradnih ur.

**SVETE MAŠE**

med tednom: 7.30 in 19.00

(ob ponedeljkih je samo večerna sveta maša)

ob nedeljah: 8.30, 10.00 in 19.00